

Sygn. akt VP 22/17 Pm

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Rejonowy / Okręgowy w R. V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy: -/-

Protokolant: st. sekr. sądowy Aldona Fojcik

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2017 r. w Rybniku

sprawy z powództwa Starostwa Powiatowego w R.

przeciwko L. G. i K. P.

o odszkodowanie

1. oddala powództwo przeciwko K. P.;
2. zasądza od powoda Starostwa Powiatowego w R. na rzecz pozwanej K. P. kwotę 1.800,00 zł (tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. oddala powództwo przeciwko L. G.;
4. nakazuje pobranie od powoda na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 14,00 zł (czternaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt V P 22/17 Pm

UZASADNIENIE

Dnia 27 stycznia 2017 roku powód Starostwo Powiatowe w R. wniósł przeciwko pozwanym pozew o zapłatę odszkodowania, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Powód domagał się od pozwanej K. P. kwoty 5856,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, a od pozwanej L. G. kwoty 467 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu wskazał, iż pozwane były zatrudnione w Wydziale Geodezji, Kartografii, Katastru i (...). K. P. na stanowisku podinspektora, a L. G. (poprzednio W.) na stanowisku inspektora. Do ich obowiązków należało merytoryczne sprawdzanie wniosków geodetów o naliczenie opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne. Pozwane błędnie ustalały zaniżoną wysokość opłat, co spowodowało uszczuplenie wpływów budżetowych. Dnia 28 stycznia 2014 roku strony zawarły ugody pozasądowe dotyczące naprawienia szkody. Powód nie uznał skuteczności oświadczeń pozwanych o uchyleniu się od skutków prawnych zawartych ugód. (vide k.2-4, 212-213 verte)

W odpowiedzi na pozew pozwane wniosły o oddalenie powództwa, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego pozwanej K. P..

Uzasadniając podniosły zarzut przedawnienia i podały, iż roszczenie przedawniło się najpóźniej w dniu 20 maja 2016 roku, tj. z upływem roku od prawomocnego oddalenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności ugodzie. Nadto, odpowiedzialność za ewentualne błędne wyliczenie opłat ponosi wyłącznie powód. Pozwana nigdy nie została przeszkolona przez powoda w zakresie pobierania opłat, a sposób wykonania tej pracy został jej przekazany przez starszych pracowników i był akceptowany przez przełożonego. Powód nie wykazał również wysokości dochodzonego roszczenia, bowiem przedłożył jedynie niezrozumiałe zestawienia oraz szereg faktur. (vide k.152-155, 157-161)

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwane były zatrudniona w Wydziale Geodezji, Kartografii, Katastru i (...) powoda Starostwa Powiatowego w R.. K. P. na stanowisku podinspektora, a L. G. (poprzednio W.) na stanowisku inspektora. Do ich obowiązków należało m.in. merytoryczne sprawdzanie wniosków geodetów o naliczenie opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne.

Dowód: pisma k.18-25, 28-36; upoważnienie k.26; oświadczenie k.37

Dnia 20 stycznia 2014 roku powód wezwał pozwane do złożenia wyjaśnień w sprawie niewłaściwego naliczania opłat za czynności geodezyjne. Pismami z dnia 28 stycznia 2014 roku powód rozwiązał umowę z pozwaną K. P. ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2014 roku, a pozwanej L. G. wymierzył karę porządkową upomnienia. Powód zarzucił im naruszenie obowiązków, tj. brak sprawdzeń wniosków i błędne naliczanie opłaty, które w latach 2011-2013 miało doprowadzić do powstania różnicy w kwotach odpowiednio 5727,58 zł i 342 zł.

Dowód: pisma k.27, 162-168, 172-174, 204, 208; faktury VAT z wnioskami k.42-116, 215-420

Również dnia 28 stycznia 2014 roku powód zawarł z pozwanymi ugody pozasądowe, na mocy których pozwane zobowiązały się do zapłaty na rzecz powoda odszkodowania tytułem wyrównania szkody powstałej na skutek nieprzeprowadzenia czynności sprawdzających wniosków o ustalenie opłaty za czynności geodezyjne, co miało doprowadzić do pobrania niższych niż należne opłat. Pozwana K. P. miała uiścić kwotę 5525,50 zł, a pozwana L. G. kwotę 296,50 zł.

Pozwane składały powodowi oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczeń złożonych w związku z ugodami powołując się na błąd co do treści czynności prawnych. Powód nie uznał cofnięcia oświadczeń i wzywał pozwane do zapłaty.

Dowód: ugody pozasądowe z aneksami k.117-122; oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych k.123#124, 185; pisma k.125-126; wezwania do zapłaty z potwierdzeniem odbioru k.127-129

Na skutek wniosku powoda postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 27 listopada 2014 roku, sygn. akt V Po 10/14 nadano ugodom klauzuli wykonalności. Pozwane wniosły zażalenie na to postanowienie. W jego wyniku postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 20 maja 2015 roku, sygn. akt IX Pz 8/15 odmówiono nadania klauzuli wykonalności ugodom. Sąd Okręgowy uznał, iż ugody naruszają zasady współżycia społecznego.

Dowód: postanowienie k.130-133

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów, które tworzą spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził od pozwanych odszkodowania z tytułu szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych. Pozwane kwestionowały zarówno zasadność jak i wysokość roszczenia podnosząc także zarzut przedawnienia roszczenia.

Z uwagi na skutki materialnoprawne zarzutu przedawnienia, tj. brak możliwości dochodzenia przedawnionego roszczenia na drodze sądowej, zarzut ten należało rozpatrzyć w pierwszej kolejności. Podkreślenia przy tym wymaga, iż powód na żadnym etapie postępowania nie podnosił, aby zarzucana szkoda została mu wyrządzona przez pozwane umyślnie, co wyklucza zastosowanie do roszczenia powoda okresów przedawnienia określonych w przepisach Kodeksu cywilnego (art. 291 § 3 k.p. a contrario).

Do okresu przedawnienia roszczeń powoda zastosowanie znajduje zatem termin określony w art. 291 § 2 k.p., zgodnie z którym roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.

Jednocześnie, art. 295 § 1 k.p. stanowi, iż bieg przedawnienia przerywa się: 1) przez każdą czynność przed właściwym organem powołanym do rozstrzygania sporów lub egzekwowania roszczeń przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; 2) przez uznanie roszczenia. Z mocy § 2, po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Jeżeli przerwa biegu przedawnienia nastąpiła wskutek jednej z przyczyn przewidzianych w § 1 pkt 1, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie wszczęte w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia nie zostanie zakończone.

Kompleksowe uregulowanie w Kodeksie pracy kwestii przedawnienia roszczeń wynikających ze stosunku pracy wyklucza zastosowanie w tym zakresie przepisów Kodeksu cywilnego zgodnie z art. 300 k.p.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż ewentualne roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Powód powziął wiadomość o możliwości zaistnienia szkody, za którą odpowiedzialność miały ponosić pozwane najpóźniej w dniu 20 stycznia 2014 roku, kiedy wezwał pozwane do złożenia wyjaśnień w sprawie niewłaściwego naliczania opłat za czynności geodezyjne. Bieg przedawnienia został przerwany na skutek złożenia przez powoda wniosku o nadanie klauzuli wykonalności zawartym ugodom. Przedawnienie rozpoczęło bieg na nowo z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego. Roczny termin przedawnienia liczony od chwili zakończenia postępowania klauzulowego upłynął zatem z dniem 20 maja 2016 roku, bowiem do tego dnia powód nie podjął żadnych czynności, które mogłyby ponownie skutecznie przerwać jego bieg. W chwili złożenia pozwu w niniejszej sprawie w dniu 27 stycznia 2017 roku ewentualne roszczenie powoda było zatem przedawnione.

Prowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność zasadności oraz wysokości szkody powoda stało się zbędne, bowiem nawet w przypadku ustalenia, iż pozwane ponoszą odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną powodowi, powództwo nie mogłoby zostać uwzględnione z uwagi na skuteczność zarzutu przedawnienia. Tym samym, Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków Z. L., M. Z., M. D., G. N. oraz W. M. zgodnie z art. 217 § 3 k.p.c. bowiem okoliczności sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione (vide k.474 verte) i nie podzielił zastrzeżenia powoda zgłoszonych w trybie art. 162 k.p.c. odnośnie do oddalenia tego wniosku dowodowego. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż powód nie potrafił podać przepisu postępowania, który miałby zostać naruszony wskutek oddalenia ww. wniosku dowodowego (vide k.474 verte).

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd oddalił powództwo przeciwko obu pozwany.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Powódka przegrała spory z pozwanymi, wobec czego winna zwrócić na rzecz pozwanej K. P. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 83 ust. 2 u.k.s.c. oraz w zw. z art. 98 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwotę 14 zł tytułem kosztów mediacji poniesionych tymczasowo z funduszu Skarbu Państwa (vide k.423).